

Keresi a helyét

...
csupán
a délelőtt maradéka.

Lassú és
bizonytalan szél
görget
üres nejlonzacskókat
a betonjárda
fölött.
Lebegnek
magatehetetlenül.

Céltalanul
bolyongsz te is.
Cipő, nadrág és kabát vagy,
míg átvágsz
a tömegben a téren.

Egy felkiáltásokkal teli
kérdő mondat.

Vagy csak a kérdőjel,
ahogy meggörbülve
keresi a helyét
a foszladozó
szövegben.

Közeleg az esti

Ahogy itt állok,
retorikai melléfogás.
Épp megy le a nap
a rosszul szerkesztett alkonyatban.

*Tengerpart. A víz locsogása
horizontot karcol az égre.
Messze. És nincs,
aki válaszoljon.*

*Van egyrészt a világnak
ez az alapvető üressége,
másrészt itt vagyok én,
aki mindezt ellátja jelzővel is:*

*tátongó. Közeleg az esti szél.
Néhány vitorla megdől.
A sötétség hullámai
kagylókat sodornak a partra.*

H A R C O S B Á L I N T

Mediterráneum

*Ragyog a tenger itt,
és káprázatot hengerít
szemünk elé,
de ő, ő maga fény-e?*

*Nyugodt nap,
párhuzamosan zuhognak
a vízbe a sugarak –
fent vijjogás kísér madarat,
lent suttog a halak sörénye.*

*A mélyben rebbenő csend,
márványvízboltozat:*

*lebeg a lábam
egy megfordított kupolában,
tört ablakai bronzosak –*

átúszom korallt, moszatot,
nagy bíborcsigák erdejét:
a lerakódott törmelék
az íveiken kavarog.

...Föl a felszínre, utcára,
meszelt házak között vakon:
hosszú, fáradt
repedések a falakon,
tövéükben tört edények –
egy ház mögül kilépek:
egy ház, kilépek mögüle,
az utcák szintje alacsony,
lekoptak fényes kövűre.

Képeslap

Itt zöldbe borult ciprusok,
olajfa és meszelt ház,
hőség gyötör („veszett láz“?),
és a tenyérmnyi rózsza: sok.

A hegyfok völgye! Gyöngéd
bazalt bújtat kápolnát,
míg lenn a tenger csöndjét
apró halak tátogják.